

Попередню книжку я написала
передусім для себе.
Ця книжка — для вас.

ПРОЛОГ

П'ять літ тому

У ВІДПУСТЦІ можна бути ким завгодно.
Відпустка, наче хороша книжка чи приголомшливе вбрання, — це перевтілення в іншу версію себе.

У повсякденні, буває, соромишся навіть покивати головою під пісню з радіо, однак на правильній терасі, оббитій мерехтливими гірляндами, під правильний ритм сталевих барабанів раптом виявляєш, як кружляєш і викиляєшся незгірш за інших.

У відпустці змінюється волосся. Інша вода, може, інший шампунь. Або ж взагалі не завдаєш собі клопоту мити голову чи розчісуватися, бо волосся так гарно кучерявиться від солоної океанської води. Думаєш: «А що, як я зможу так і вдома? Що, як я можу бути людиною, яка не розчісується, не зважає на піт і на пісок у кожній щілині?»

У відпустці зав'язуєш розмови з незнайомцями, ні на що не сподіваючись. Навіть якщо вийде геть незграбно — то й що? Ти більше ніколи їх не побачиш!

Ти — та, ким хочеш бути. Ти робиш усе, що забажаєш.

Ну гаразд, може, не все. Іноді опиняєшся в місці, куди тебе загнала погода — як щойно сталося зі мною, — і доводиться винаходити такі-сякі розваги, поки перечекуєш дощ.

На виході з убиральні я затримуюся. Почасти тому, що досі обмірковую план гри. Однак здебільшого через підлогу — таку липку, що я гублю босоніжок і мупу хитнутися по ньому на одній нозі. Теоретично мені тут усе подобається, але на ділі я думаю, що, торкнувшись босою стопою до брудного ламінату, маю всі шанси підхопити котрусь із рідкісних хвороб, заморожених у пробірках секретних лабораторій.

Я заскакую в босоніжок, прослизаво пальцями поміж тонких оранжевих ремінців і берусь оглядати бар: тиснява липких тіл; лінії

оберти рогангових вентиляторів попіа стелею; двері відчинені й підперті, тож час від часу з вечірньої темряви вриваються пасма дощу, охолоджуючи снітнілу юрбу. Музичний автомат у кутку, осяяний неоновною підсвіткою, грає «I Only Have Eyes for You» гурту Flamingos.

Це курортне містечко, але бар для місцевих, без засилля візерунчатих сарафанів і гавайських сорочок. Однак, на жаль, і без вибору коктейлів, прикрашених шпакками з тропічними фруктами.

Якби не гроза, я вибрала б інше місце для свого останнього вечора в містечку. Цілий тиждень лило й гримало без упину, тож мої мрії про білі піщані пляжі й блискучі катери було зруйновано, і я разом з рештою розчарованих відпочивальників проводила дні за калатанням піна-колади в перших-ліпших напханих закладах, облаштованих під туристів.

Проте сьогодні я вже не була готова до шттовханини, довгих очікувань і сивих чоловіків з обрубками, які нетверезо підморгують мені за спинами в дружин. Так я опинилася тут.

У барі з липкою підлогою, який називається просто «BAR», де видивляюся своєю мішеню поміж ріденької юрби.

Він сидить у «BARі» в кутку власне бару. Мій одноліток, років зо двадцять п'ять, світло-рудий, високий і пірокоплючий — щоцрава, так сугуається, що останніх двох рис можна й не зауважити з першого погляду. Голова схилена над телефоном, профіль обличчя вказує спокійну зосередженість. Зуби покусують пухку нижню губу, палець повільно ковзає по екрану.

За пильністю патовпу цьому місті далеко до Діснейленду, однак тут гучно. Десь посередині між музичним автоматом, що награс особуружні мелодійки з пізніх п'ятдесятих, і підвісним телевизором навпроти, звідки ведучий крикливо прогнозує рекордні зливи, — групка чоловіків, які одностаино вибухають однаковим хрипким сміхом. У дальньому кінці бару барменка теревениць з білявкою і раз у раз емоційно лясає по стійці.

Через грозу цілий острів неспокійний, а від депевого пива людей тягне побушувати.

Але рудий чоловік, який сидить у кутку, вирізняється незворушністю. Власне, весь його вигляд волає про те, що він тут випадково. Надворі майже тридцять градусів і мільйон відсотків вологості, а він у м'ятій сорочці, запнутий на всі гудзики, і темно-синіх шттанах. Йому підозріло бракує засмаги, а також сміху, веселощів, безтурботності й так далі.

Бінго.

Я відкидаю з обличчя хвилясті біляві пасма й рупаю до чоловіка. Коли підходжу, його погляд не відривається від телефона, а палець повільно гортає текст на екрані. Вихопляю виділені жирним слова: РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ДЕВ'ЯТИЙ.

Він цілковито занурений у читання посеред бару.

Я спираюся стегном на стійку, ледь торкаюся її поверхні ліктем і дивлюся на чоловіка:

— Привіт, красунчику.

Він повільно підводить на мене карі очі, кліпає.

— Ну привіт.

— Часто тут буваєш?

Якусь хвилину він вивчає мене, явно зважаючи можливі відповіді.

— Ні, — відповідає нарешті. — Я не місцевий.

— А... — встигаю сказати, перш ніж він продовжує.

— А ще в мене кішка з купою медичних потреб, яка вимагає особливого догляду. Складно десь бувати.

Я хмурю брови чи не на кожне його слово, а тоді похоплююся:

— Співчуваю. Певно, жахливо давати раду із цим усім, а тут ще й смерть переживати.

Він вигинає брову.

— Смерть?

Коротким змахом руки показує на його одяг:

— Ти хіба не на похорон приїхав?

Він міцно стискає губи.

— Ні.

— А що ж сюди привело?

— Друг, — він опускає погляд у телефон.

— Тутешній? — питаю.

— Мене витягли, — уточнює. — У відпустку, — останнє слово він вимовляє дещо зневажливо.

Я закочую очі:

— Та ну! Тебе розлучили з кіпкою? Без поважних причин, лише заради задоволень і розваг? Цю людину точно можна назвати другом?

— Дедалі більше сумніваюся, — каже, не підводячи погляду.

З нього неспросто щось витягти, але я не здаюся, напосідаю:

— Так що за друг? Красивий? Розумний? Багатий?

— Зростом не дуже, — каже він, усе ще читаючи. — Галасус. Ніколи не замовкає. Вічно заляпує весь можливий одяг — і свій, і мій. Препоганий смак на романтичних партнерів. Ридас над рекламного громадського коледжу — тією, де одинока мати дошizza сидить за комп'ютером і засинає, а дитина накидає плед їй на плечі й усміхається від гордості. А, ще вона обожнює огидні забігальнівки, де смердить сальмонелого. Тут навіть пляшкове пиво страшно пити. Ти бачила відгуки на цей заклад?

— Ти знущаєшся? — я хрещую руки на грудях.

— Гаразд, сальмонела ніяк не пахне. Але, Поппі, ти справді низька.

— Алексе! — пгтурхаю його в плече, виходячи з ролі. — Я намагаюся тобі допомогти!

Він потирає вдарене місце:

— Як?

— Я знаю, Сара розбила тобі серце, але ти маєш липнути це позаду. І коли в барі до тебе підходить зваблива дівчина, останнє, про що варто повідомляти, — це про твої співзалежні стосунки з придуркуватою кішкою.

— По-перше, Фланнері О'Коннор не придуркувата, — каже Алекс. — Вона сором'язлива.

— Втілення зла.

— Просто ти їй не подобаєшся, — впирається він. — У тебе сильна собача енергетика.

— Я їй нічого не робила, тільки спробувала погладити. Нащо тримати тварину, яка не хоче, щоб її гладили?

— Вона хоче, щоб її гладили. Просто ти щоразу підходиш до неї із щип, знаєш, вовчим блиском в очах.

— Неправда.

— Поппі, ти до всього підходиш із вовчим блиском в очах.

Цієї миті з'являється барменка з напоєм, який я була замовила, перш ніж побігти до вбиральні.

— Міс, вапша маргарита.

Вона з підкрутом опускає переді мною запітнілу склянку, я підхоплюю — і відчуваю, як у горлі прокочується спрага. П'ю поспіхом, чимало текіли тече повз рот, і Алекс із надприродною, добре натренованою швидкістю відсмикує мою другу руку від стійки, поки її не залило алкоголем.

— Ось він — вовчий блиск, — каже Алекс тихо й серйозно.

Так він зазвичай доносить до мене чи не кожне слово — за винятком тих рідкісних священних вечорів, коли світові являється Вар'ят Алекс і я маю нагоду спостерігати, наприклад, як він лежить на підлозі в караоке й удавано ридас в мікрофон — з розкуйовдженими волоссям і в м'ятій сорочці, що вибивається з-під пояса. Це лиш один умовний приклад того, що доведено ставалося раніше.

Алекс Нільсен — готове дослідження з психології. Його високе, кремезне, вічно сутале та/або скручене кренделем тіло вміщує надмір стоїцизму (наслідок того, що він ріс старпою дитиною вівця, людини небачено тривожної) і поклади витіснених почуттів (наслідок суворого релігійного виховання, яке прямо суперечить більшості його пристрастей; словом, класика), а також воістину незвичайного, у душі бешкетного, винятково чуйного дивака, якого мені пощастило знати.

Я роблю ковток маргарити й мимоволі видаю задоволене гарчання.

— Собака в людському тілі, — каже Алекс сам до себе й повертається до гортання в телефоні.

Я пирхаю, виражаючи незгоду, і роблю ще ковток.

— До речі, у цій маргариті відсотків дев'яносто текіли. Скажи тим ненаситним писакам відгуків, нехай вдаються. А ще тут не пахне ніякого сальмонелого.

Далі цмулячи коктейль, я вмощуюся на стільці біля Алекса й розвертаюся так, що ми торкаємось колінами. Мені подобається, як він всідається щоразу, коли ми десь буваємо: торсом обернений до бару, а довгими ногами — у мій бік, наче відчиняє якісь потаємні двері тільки для мене. І це двері не лише до стриманого, скупого па усмішку Алекса Нільсена, яким його знає решта світу, а й пряма доріжка до Вар'ята. До Алекса, який рік у рік подорожує зі мною, хоч як недолюблює церельоти, зміни й спання на будь-якій подушці, окрім своєї домашньої.

Мені подобається, що, коли ми кудись приходимо, Алекс одразу прямус до барної стійки, бо я люблю сидіти саме там. Хоча якось він зізнався, як щоразу нервується, чи не замало й не забагато зорового контакту встановлює з барменами.

Щиро кажучи, мені миле та/або лобе майже все, що стосується мого найкращого друга Алекса Нільсена, і я бажаю йому щастя, тож хай навіть мені ніколи не подобалася жодна з його пасій (а особливо колишня, Сара), я впевнена, моє завдання — зробити все,

аби Алекс не дозволив цьому останньому розчаруванню зайняти себе в цілковите відлюдництво. Зрештою, він робив — і робить — те саме для мене.

— То що, — кажу, — може, ще раз спробуємо від початку? Я буду звабливою незнайомкою в барі, а ти будеш чарівним самим собою, тільки без цього про кішку. Швиденько повернемо тебе у світ побачень.

Він відриває погляд від телефона з легким посміхом. Тобто я називатиму це посміхом, бо більшого від Алекса нізачо не дочекаєшся.

— Ти про ту незнайомку, яка підкочує зі страшенно доречним: «Привіт, красунчику»? Припускаю, у нас різні уявлення про «звabливiсть».

Я кручуся на стільці — то відвертаючись від Алекса, то зближуючись, — і наші коліна раз у раз зіптовхуються. Відновлюю грайливу усмішку на обличчі.

— Боляче було падати з небес? — питаю.

Він хитає головою.

— Поппі, мені важливо, щоб ти знала, — каже повільно. — Навіть якщо я колись спроможуся знову піти на побачення, це не матиме анічогісінько спільного з твоєю так званою допомогою.

Я встаю, театральньо допиваю коктейль і грюкаю склянкою об стійку.

— Тобто ти пропонуєш піти звідси?

— І як тобі вдається знайомитись успішніше за мене, — каже він, заскочений усім цим дійством.

— Та яке. У мене скромніші запити. І ніяка Фланнері О'Коннор не стоїть на пляху. І, прийшовши в бар, я не проводжу весь час за читанням відгуків і не випромінюю щосили послання «НЕ ЗАГОВОРЮЙ ДО МЕНЕ». Також я, ймовірно, у певному сенсі прекрасна.

Він підводиться й кладе на стійку двадцятку, а тоді засовує гаманець назад у киппенто. В Алекса завжди є готівка. Не знаю чому. Питала щонайменше тричі. Він відповідав. Я досі не знаю чому, бо його відповіді були чи то надто нудними, чи то надто інтелектуально замороченими, щоб мій мозок напружувався бодай утримати їх у пам'яті.

— Це не змінює факту, що ти геть ненормальна.

— Ти мене любиш, — нагадую на свій захист.

Алекс обіймає мене за плечі й дивиться згори вниз із черговою, стриманою усмішкою на пухких губах. Його обличчя — фільтр, що пропускає назовні мінімум емоцій за раз.

— Я знаю, — каже.

— Я теж тебе люблю, — пікіруюся знизу вгору.

Він приборкує усмішку, яка пширшас, втримує її ледь помітною.

— Це я теж знаю.

Від теклі я сонна й лінива, тож дозволяю собі притулитися до Алекса, коли ми рушаємо до відчинених дверей.

— Хороша подорож.

— Наразі найкраща, — погоджується він. Порив вітру знадвору обсилає нас холодним дощем, наче конфеті з гармати. Алексова рука, тепла й важка, обіймає мене міцніше, його чистий кедровий аромат накриває мої плечі, немов пелерина.

— Я навіть не надто зважала на дощ, — кажу, коли ми ступасмо у вогу імаїсту ніч, де дзижчать комарі й пальми здригаються від далекого грому.

— Я йому тільки радів, — Алекс відпускає мої плечі й згинає руку в мене над головою, перетворюючись на імпровізовану людину-шарасольку, поки ми перебігаємо через потік води на дорозі до своєї червоної машинки з прокату. Ближче до автівки Алекс кидається вперед і відчиняє дверцята з мого боку — заради знижки ми вибрали машину без автоматичних замків чи склопідіймачів, — а тоді оббігає капот і заскакує на водійське сидіння.

Він вмикає передачу, кондиціонер свистить, щосили обдуваючи крижаним повітрям мокрий одяг. Алекс виїжджає з парковки й розвертається в бік нашого орендованого будиночка.

— Щойно згадав, що ми не сфоткали бар для твого блогу.

Я починаю сміятись, а тоді розумію, що він не жартує.

— Алекс, ніхто з моїх читачів не хоче бачити фоток «БАРу». Вони навіть читати про «БАР» не хочуть.

Він стинає плечима.

— Не думав, що «БАР» аж такий жахливий.

— Ти сказав, що там смердить сальмонелюю.

— Поза цим.

Він клацає поворотником і їде нашою вузькою вуличкою з пальмовою алеєю.

— Власне, цього тижня в мене не вийшло жодної тодящої фотки.